

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	80 „		până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	40 „		de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei	
Un număr	3 Lei.			
Pentru străimătate pe un an	260 Lei.			

CONCURSE.

Nr. 2924 Șc. ex 1926.

Pentru conferirea a două burse à 500 Lei din „Fundatiunea Trăilă Stroescu” devenite vacante, se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”. Petenții au să dovedească cu acte autentice, că,

1. Sunt români de religiunea ort. și aparțin eparhiei noastre;

2. Sunt lipsiți de mijloace;

3. Au terminat cu succes anul școlar 1925/26.

La acordarea acestor burse vor fi considerați în prima linie cei înrudiți cu fondatorul.

Petițiunile intrate după termen nu se iau în considerare.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 11 Ianuarie 1927.

Filaret Musta

Arhiereu, Vicariu episcopesc.

* *

Nr. 2982 Șc. ex. 1926.

Pentru conterirea unei burse de 400 Lei din „Fundatiunea Dimitrie Brumariu”, devenită vacantă, se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”. Petenții au să dovedească cu acte autentice, că,

1. Sunt români de religiunea ort. și aparțin eparhiei noastre;

2. Sunt lipsiți de mijloace;

3. Au terminat cu succes anul școlar 1925/26.

La acordarea acestor burse vor fi considerați în prima linie cei înrudiți cu fondatorul.

Petițiunile intrate după termen nu se iau în considerare.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 11 Ianuarie 1927.

Filaret Musta

Arhiereu, Vicariu episcopesc.

Contemplând natura.

Pământul este un templu mare, măreț, necreat de mâni omenesti, ci de Dumnezeu însuși; piscul munților înalți este altarul, deasupra căruia arde cu flacări ca un foc de jertă sau ca o candelă vecinică — spre mărirea Lui — splendidul și mândrul soare. Și ori unde aruncăm privirea, sunt nenumărate figuri ale puterii, iubirii, științei lui Dumnezeu în toate faptele sale.

Dar se poate zice și aceea, că pământul, propriu zis, nu-i templul lui Dumnezeu, cu toate că-i frumos și măreț, e numai o anticameră, numai un loc pentru păcătoși. Și cum va fi acolo, unde puterea, știința și bunătatea lui Dumnezeu se vor arăta deplin și în toată strălucirea; cum trebuie să fie în ceriu, unde se va vedea mărirea lui Dumnezeu în toată bunătatea sa ?!

De câte ori în natura liberă priviți minunatele opere ale lui Dumnezeu, să vă cugetați ce măreț, frumos și bun trebuie să fie acela, care atâta frumusețe și bunătate a știut crea!

Cum va fi acolo unde Dumnezeu lămurit se va arăta nouă, cum va fi în împărăția luminei ?!

Tot ce vedem aici e numai o călăuză, o chemare și o invitare a căuta și urma pe acela, care este izvorul și creatorul tuturor.

Trad. de Pr. N. V.

Impărăția lui Dumnezeu.

De: Preotul Romulus Novacoviciu.

(Continuare)

Dar dacă ea totuși nu se va înstăpâni în lume? Atunci ce se va sărbători după această lume trecătoare, în lumea cerească, extramundă, la sfârșitul veacurilor, după Evanghelie, când cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui, iar păcătoșii își vor lua osânda vecinică. Aceasta ni-o spune Domnul și Stăpânul nostru, Mântuitorul lumii. Trebuie deci să fim convinși despre aceasta. Ni-o mai argumentează și adevărul gravat pe tablele inimii noastre, această împărăție cerească pregătită pentru sufletele drepte o postulează întreaga noastră ființă internă, care suferă nedreptatea acestei lumi, în nezdruncinata credință, că se va restabili cândva echilibrul moral al dreptății în imperiul vecinicii. Această împărăție este pregătită încă dela întemeierea lumii. La Matei (Cap. 25, 34) citim: „Atunci va zice împăratul celor deodreapta lui: veniți binecuvântații părintelui meu, moșteniți împărăția care este gătită vouă dela întemeierea lumii“, iar la Ioan mai găsim și următoarele cuvinte: *In casa Tatălui meu multe lăcașuri sunt; iar de nu, aș fi zis vouă: voui să merg să vă gătesc vouă loc*“. (Ioan 14, 2). În această casă a Tatălui ceresc, se va restabili echilibrul moral, se va valida integral sancțiunea divină a justiției eterne, despre care au glăsuț cinstiții cugetători și înțelepți, ca: *Platon, Socrate, Kant*, etc., iar cuvintele superbe pe cari le-a prins *Dante* în nemuritoarele terține, săpate pe poarta infernului:

„Per me si va nella città dolente,
Per me si va nell'eterno dolore,
Per me si va tra la perduta gente.
Giustizia mosse il mio alto fattore:
Feeemi la divina potestate,
La somma sapienza e il primo amore.
Dinanzi a me non fur cose create,
Se non eterne, ed io eterno duro:
Lasciate ogni speranza voi, ch' entrate“
(Dante Alighieri: La divina Commedia.
Inferno. Canto terzo. r. 1—10).

În traducerea lui Coșbuc:

Prin mine mergi la cuibul întristării,
Prin mine mergi la vecinic plâns ferbinte

Prin mine mergi la neamul dat pierzării.
Justiția mișcă pe al meu Părinte;
Puterea cea divină m'a 'durat,
Iubirea primă și suprema minte.
Când eu n'am fost, nimic n'a fost creat,
Ci vecinic tot, și'n veci voi fi durată:
Să lase orice speranță cine-a 'ntrat“.

Dar ar fi prea jalnică această încheere. Nu! Nu cu astfel de cuvinte jalnice și descurajante voim noi să ne încheem studiul de față. Ci noi închidem ochii trupului, ca să se deschidă, cum ar zice *Platon*, ochii sufletului pentru a înțelege următoarele: Neamul nostru este așezat între nord și între sud, între vest și între est, încercuit de un zid de dușmani și, chiar din pricina acestei așezări geografice puțin favorabile, el nu poate urmări idealuri de expansiune teritorială în dauna altor neamuri, nici de dominație politică-economică, cu atât mai mult, cu cât aceste idealuri nu cadrează cu sufletul profund creștinesc și larg umanitar al neamului nostru, dar nici cu duhul armoniei și al libertății neamurilor, care duh este urmarea logică și bunul scump câștigat al evoluției istorice universale. — Și totuși și noi avem un ideal cu mult mai mare decât cele amintite. Nu idealul cultului frumuseții fizice, ca vechii Elini, nici idealul forței și al stăpânirii politice, ca strămoșii noștri Romani, acel ideal, pe care l-a nemurit un *Virgiliu* în astfel de cuvinte:

„Tu regere imperio populos, Romane, memento:
(Hae tibi erunt artes) pacique imponere morem
Parcere subiectis et debellare superbos“.
(Aenēis.

Cant. VI, 851—853). Căci atât idealul frumuseții fizice, cât și al forței, sunt de natură mărginită și trecătoare. Idealul pe care va trebui să-l urmărească neamul nostru, este al frumuseții sufletești, al perfecției morale, al plenitudinii și al întregității morale, este al împărăției lui Dumnezeu și al dreptății Lui, pe care le dorim să se înfăptuiască aici pe pământ. Și acest ideal este vecinic, ca și Ursitorul Lui, Domnul nostru. Iar din această întregitate și plenitudine morală a noastră, ca indivizi și ca neam, vor rezulta minunatele noastre opere de artă; de poezie, de muzică, de sculptură, de arhitectură; din această renaștere psihică vor răsări; filozofii, pedagogii, savanții, teologii, marii noștri binefăcători, etc., etc., ca un: *Dante*,

un *Kant*, un *Goethe*, un *Pasteur*, etc., care ne vor da partea noastră de contribuție prețioasă la realizarea civilizației și a culturii umane universale, la întăptuirea frăției, armoniei a simfoniei universale. Iar alături de acești străluciți reprezentanți ai sufletului nostru național, vom păși și noi cu operele noastre de artă, cu viețile noastre evanghelizate și idealizate, prin care să proslăvim în veci Divinitatea, Care dorește să se glorifice prin multiciplitatea sufletelor și a națiunilor, topite însă în cea mai măreață unitate a păcii, a frăției, a armoniei, a simfoniei universale, a împărăției lui Dumnezeu.

Și acum, Doamne, crezut-am, pentru aceea am și grăit (Ps. 115): Vină împărăția Ta! Amin.

(Sfârșit).

Regulamentul

de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii Ortodoxe Române.

CAP. I.

Competința regulamentului.

Art. 1. — Sunt supuși prevederilor prezentului regulament toți membrii clerului de mir, călugării, cântăreții și paracliserii, cari se vor face vinovați de vre-una din vinele enumerate la art. 2 și 3.

CAP. II.

A) Abateri disciplinare.

Art. 2. — Sunt considerate ca abateri disciplinare și pedepsite ca atare:

- a) Neglijența sau neascultarea întru îndeplinirea datoriilor;
- b) Incorectitudinii săvârșite în afaceri oficiale;
- c) Faptele mai puțin grave săvârșite în contra ordinii și a bunei cuviințe;
- d) Căutarea de certe și provocarea la neînțelegeri;
- e) Executarea înainte de a fi dobândit aprobarea organelor superioare a a acelor hotărâri ce trebuiesc să fie în prealabil aprobate de autoritățile superioare;
- f) Săvârșirea celor sfinte într'o altă parohie sau biserică fără învoirea chiriarhului și fără consimțământul preotului locului;
- g) Părăsirea parohiei, fie ca locuință, fie ca serviciu și șederea mai multă vreme afară din parohie fără voia și fără știrea episcopului respectiv.

B) Delicte disciplinare.

Art. 3. — Sunt considerate ca delicte disciplinare și pedepsite ca atare:

- a) Săvârșirea cu dela sine putere a lucrărilor sfinte de un preot sau diacon depus legal pentru un delict;
- b) Părăsirea cu dela sine putere a locului său de serviciu și îndeplinirea serviciilor preoțești în altă parohie fără știrea și consimțământul autorității bisericești competente;
- c) Neglijarea ritualului prescris la săvârșirea lucrărilor sfinte;
- d) Violarea secretului mărturisirii;
- e) Administrarea incorectă a averii bisericești, risipirea sau întrebuintarea ei în alte scopuri;
- f) Indeletnicirea cu afaceri potrivnice chemării preoției și neglijarea sau neascultarea întru îndeplinirea datoriilor;
- g) Neglijarea îmbrăcămintei încât să nu mai corespundă caracterului preoțesc și regulamentelor în vigoare;
- h) Inalta trădare;
- i) Conjurațiunea în contra autorității legale;
- j) Sperjurul;
- k) Sacrilegiul sau ierosilia;
- l) Blasfemia;
- m) Calomnierea și acuzarea neintemeiată de fapte necinstite față de căpeteniile și superiorii bisericii, precum și față de corporațiunile, instituttele și organele bisericești, precum și participarea la adunări și consfătuiri publice unde biserica, autoritățile ei și fețe bisericești sunt atacate și vaza lor stîrbită;
- n) Furtul;
- o) Camăta;
- p) Omorul;
- q) Bătăia;
- r) Adulterul;
- s) Curvia;
- ș) Beția;
- t) Jocul la noroc;
- ț) Ținerea de cărciumi;
- u) Apostazia;
- v) Erezia;
- w) Schisma;
- x) Simonia;
- y) Condamnarea de către judecătorii penale prin sentință rămasă definitivă pentru crimă sau delicte;
- z) Neglijarea, neîndeplinirea sau îndeplinirea cu rea credință a îndatoririlor impuse de legea și statutul de organizare, al regulamentelor ei de aplicare, cum și al tuturor ordinilor și dispozițiilor autorităților bisericești;

C) Pedepsele și aplicarea lor. Pedepse.

Art. 4. — Consistoriile spirituale aplică persoanelor supuse judecării lor, după gravitatea cazului, următoarele pedepse:

I. Pedepse vremelnice.

- a) Sfatul și dojana duhovnicească;
- b) Degradarea vinovatului din rangurile bisericești și onorifice ce posedă;

- c) Amendarea până la 15% din salariu și accesoriiile lui dintr'un an;
- d) Pierderea oficiului de paroh sau preot ajutor pe timp limitat sau definitiv;
- e) Întârzierea gradatției pe un timp determinat;
- f) Oprirea de a săvârși anumite lucrări sfinte;
- g) Oprirea totală dela săvârșirea lucrărilor sfinte pe un timp anumit cu reținerea salariului;
- h) Canonisirea la sfintele mănăstiri sau la catedrala episcopală până la o lună de fiecare dată;
- i) Transferarea.

II. Pedepse definitive.

- a) Pierderea pentru totdeauna a dreptului de a fi ridicat la un grad ierarhic superior;
- b) Depunerea s'au pierderea dreptului pentru totdeauna de a săvârși vre-o lucrare sacră, fără pierderea calității de preot, cu puțința de a fi întrebuințat în administrația bisericească;
- c) Caterisirea;

Despre abateri — delictе și pedepsirea lor.

Art. 5. — Apostasia este lăpădarea credinții creștine și îmbrățișarea unei confesiuni religioase necreștine.

Pentru clerici vina aceasta se pedepsește cu caterisirea.

Art. 6. — Dacă lăpădarea de credință s'a făcut sub silă fizică, iar clericul a arătat pocăință adâncă, se va opri pentru totdeauna dela săvârșirea lucrărilor sfinte, însă își va păstra demnitatea de cleric.

Art. 7. — Vina de apostasie se constată fie din mărturisirea publică, fie din mărturisirea făcută de cel lăpădat de credință prin viu grai sau înscris.

Art. 8. — Ateismul se constată și se pedepsește ca și apostasia.

Art. 9. — Erezia este respingerea intenționată și îndărătnică a unei dogme fixate de biserică, sau împărțirea unei dogme eretice reprobata de biserică.

Art. 10. — Vina de erezie se constată în acelaș mod ca și cea de apostasie.

Art. 11. — Dacă vre-un cleric se face vinovat de erezie, pentru prima dată va fi chemat și sfătuit de către chiriarh asupra greșelei în care a căzut.

Art. 12. — Dacă cel învinuit va recunoaște greșala și se va căi, arătând că a căzut în erezie fără știință și fără intenție, va fi iertat; dându-i-se însă un canon de pocăință după chibzuința chiriarhului.

Art. 13. — Dacă cel învinuit însă nu va recunoaște greșala și va persista în erezie, se va pedepsi pentru prima dată cu oprirea dela săvârșirea celor sfinte și trimiterea lui spre pocăință la episcopie sau la o mănăstire pe un timp de 15 zile până la trei luni.

Dacă cel învinovățit va arăta pocăință se va ierta, însă va fi mutat în altă parohie depărtată.

Dacă însă nu va arăta pocăință și va persista în erezie, se va caterisi.

Art. 14. — Schisma este despărțirea de biserică din cauza înțelegerii deosebite a unor obiecte de mai

puțină importanță ale învățaturii bisericii sau a unor anumite chestiuni ușor de împăcat.

Art. 15. — Deasemenea se consideră tot schismă și refuzul de ascultare de autoritatea bisericească legală.

Art. 16. — Dacă unul din cei ce se numără în cler cu dela sine voie ar introduce schimbări și inovații în cultul și ritualul bisericesc pentru prima dată, și dacă va recunoaște că faptul a prevenit din neștiință sau greșală se va dojeni aspru.

Dacă a doua oară va cădea în aceeaș greșală, se va opri dela slujirea celor sfinte pe un timp determinat și va fi trimis la episcopie sau într-o mănăstire, cu canon de pocăință.

Dacă vinovatul și după aceasta persistă în rătăcire se va caterisi.

Art. 17. — Neascultarea de autorități se consideră când o persoană din cele supuse jurisdicției bisericești ar refuza executarea ordinelor primite, sau ar refuza supunere și ascultare autorităților superioare bisericești, sau prin cuvinte sau scrieri sau în alt mod ar batjocuri actele de autoritate și legale îndeplinite de autoritățile bisericești.

Art. 18. — Neascultarea de autorități, după gravitatea faptului și conduita de până aci a vinovatului, se pedepsește cu pedeapsa dojenei până la pedeapsa depunerii.

Art. 19. — Săvârșirea cu dela sine putere a lucrărilor sfinte de un preot sau diacon depus pe cale legală pentru vre-un delict se va considera ca nesupunere la canoane și legi și se va pedepsi ca atare.

În nici un caz pedeapsă ce se va da nu va fi mai mică decât pedeapsa anterioară.

Art. 20. — Nici un preot sau diacon nu poate săvârși cele sfinte într'o altă parohie decât în care este legal așezat, fără încuviințarea canonică și legală a celor în drept.

Dacă un preot sau diacon a săvârșit cele sfinte într'o parohie streină fără învoirea parohului respectiv, se va pedepsi minimum pedeapsa dojenei și maximum pedeapsa transferării.

Art. 21. — Nici un episcop nu poate primi un cleric dintr'o eparhie străină fără carte canonică, eliberată de episcopul eparhiei din care a plecat.

Dacă un preot sau diacon ar săvârși cele sfinte în altă eparhie fără învoirea chiriarhului, se va considera ca neascultare de autorități și se va pedepsi ca atare.

Art. 22. — În cartea canonică se va arăta precis purtarea de până atunci a solicitatorului. Lipsa acestei precizări face fără efect cartea canonică.

Liberarea cărții canonice produce vacanța postului avut.

Art. 23. — Nu se va putea elibera cartea canonică unui cleric trimis în judecata instanțelor judecătorești, până ce cauza pentru care a fost trimis nu s'a stins printr'o sentință rămasă definitivă.

Nerespectarea acestei dispoziții atrage după sine

nullitatea cărții canonice și a tuturor actelor ce vor decurge din această carte canonică.

Art. 24. — Monahilor nu se eliberează carte canonică. Trecerea lor dintr'o mănăstire într'alta în cuprinsul aceleiaș eparhii, sau între două eparhii deosebite, se face pe cale de corespondență oficială între chiriarhii respectivi.

Art. 25. — Administrarea sfintelor taine a mărturisirii, cum și sfânta împărtășanie în caz de boală într'o parohie străină, nu cad sub pedeapsă.

Art. 26. — Preotul care ar pretinde plată pentru sfintele taine a mărturisirii și a sfintei cuminecături va fi considerat și pedepsit cu pedeapsa canonisării la mănăstire sau la episcopie până la o lună.

Art. 27. — Săvârșirea serviciului divin într'un paracelis particular fără știrea și consimțământul episcopului, se va considera și pedepsi ca neascultare de autorități.

Art. 28. — Dacă vre-un cleric ar primi vre-o însărcinare bisericească sau civilă de orice natură, fără știrea și consimțământul autorităților bisericești competente, se va considera și pedepsi întocmai ca neascultare de autorități.

Art. 29. — Dacă vre-unul din cei supuși jurisdicției bisericești ar părăsi parohia și ar șede mai multă vreme afară din parohie fără voia și știrea episcopului, după 30 zile de lipsă, parohia sau postul va fi declarat vacant și se va face numire nouă.

Art. 30. — Neglijarea ritualului prescris la săvârșirea celor sfinte, cum și neglijarea și neîndeplinirea datoriilor de a predica în biserică, precum și neglijarea tuturor îndatoririlor sale oficiale rânduite de autoritățile competente se vor considera și pedepsi până la maximum transferarea.

(Urmează).

Înființarea unei bănci a salariaților publici.

Din inițiativa Federației Asociațiilor de salariați și pensionari ai Statului, aprobată în unanimitate de adunarea generală a funcționarilor publici din București dela 24 Ianuarie 1926, s'a luat hotărîrea înființării unei bănci a salariaților publici, care își propune să procure funcționarilor și pensionarilor statului:

a) Locuință proprie; b) asigurare contra nevoilor de mâine; c) aprovizionarea gospodărească; d) credit ieftin și îndestulător.

Instituțiunea deși concepută în unicul scop de a contribui în mod eficace la îmbunătățirea situațiunii materiale a salariaților și pensionarilor de stat, subscrierile începute în Martie 1926 din cauza lipsei de publicitate suficientă merg foarte încet.

Pentru aceste motive, prin petițiunea adresată Domnului Președinte al Consiliului de

Miniștri, Banca salariaților publici a rugat să se intervină la diversele departamente, ca în vederea foloaselor economice netăgăduite ce ar rezulta pentru salariații publici din posedarea unei puternice instituțiuni bancare proprii, să îndemne prin mijloacele cele mai nimerite pe toți funcționarii de stat, județ și comună, cari depind de ele, să subscrie câte o acțiune de 500 Lei cel puțin, pentru înjghebarea capitalului inițial.

Din textul citatei petițiuni, Domnul Președinte al Consiliului, luând cunoștință de țelurile practice urmărite de instituțiune, a dispus prin rezoluțiunea din 2 Decembrie 1926, ca toate Ministerele să fie rugate, ca prin circulare oficiale să invite pe funcționarii dependenți de ele să subscrie cel puțin câte o acțiune.

Formularele pentru subscrieri și orice deslușiri se pot lua dela delegații departamentelor dela sediul provizoriu al Băncii, Calea Victoriei 77 în curte.

ȘTIRI

24 Ianuarie. Ca în toți anii, ziua de 24 Ianuarie, ziua Unirei Principatelor, s'a sărbătorit și în orașul nostru cu un fast deosebit.

La ora 10 a. m. s'a celebrat doxologia în biserică catedrală, servind pâr. protopresbiter A. Ghidiu, asistat de preoții I. Petroviciu și P. Bancea și de diaconul episcopesc T. Roșca. Răspunsurile le-a cântat corul studenților dela Institutul nostru teologic diecezan. De față erau: P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret Musta, însoțit de membrii Consiliului eparhial, corpul ofițeresc, delegații autorităților civile, membrii corpului didactic și elevii dela toate școlile. O companie de onoare dela reg. 96 inf. în frunte cu muzica militară, a dat onorurile cuvenite.

După terminarea slujbei religioase, a urmat apol defilarea, iar la ora 11 a. m. a avut loc în sala de gimnastică a liceului un festival, aranjat de către toate școlile. Cuvântul festiv l-a rostit pâr. prof. Filip Pop, scoțând în relief însemnătatea zilei.

La serviciul religios, precum și la festival a luat parte și public numeros. Ba ce e mai îmbucurător, trebuie să constatăm cu o deosebită mândrie, că an de an se înmulțește, chiar și în șirurile poporului de rând, numărul celor ce sărbează cu sfințenie această zi măreață a învierii noastre naționale. Și așa și trebuie să fie, căci astăzi, în hotarele largite ale țării, gândul nostru trebuie să se întoarcă recunoscător către

acea cari au pus peatra unghiulară pentru magnifica clădire a României din zilele noastre.

Tricolorul național. Profesorul universitar, dl. G. Dogdan-Duică, a tratat, în două conferințe la Cluj, originea tricolorului român. Conferențiarul constată, că tricolorul nostru s'a născut în timpul revoluției dela 1848. Simbolul naționalității românești a fălăit întâia oară pe câmpia libertății la Blaj. Steagul însă n'avea atunci culorile de astăzi, ci era albastru, alb și roșu. Un preot l-a păstrat multă vreme. Ideea culorilor venea din vechea țară. Drapelul lui Mihai Viteazul nu era tricolor: avea numai culorile roșu-albă. Regulamentul organic a fixat culorile cavaleriei moldovenești: roșu-albastru, iar ale celei muntenești roșu-galben. Tinerii liberali de după 1848 au contopit apoi cele două simboluri, la Paris; iar colonia românească a salutat noul guvern provizoriu, dăruindu-i un tricolor național. După 1848 drapelul a rămas neschimbat. Sub Cuza Vodă tricolorul a luat formă oficială. Ardealul a imitat pilda fraților din regat. Stăpânirile ungare au prigonit în toată vremea culorile românești, (cu toate că Buda-pesta, capitala, are și, astăzi aceleași urgisite culori.)

† **Ștefan Popa**, cuernicul paroh al bisericii noastre din Seleuș (Regatul S. H. S.), a adormit în Domnul Luni în 17 Ianuarie a. c., în etate de 65 ani, după o păstorire înțeleaptă de 41 ani.

Vecinica lui pomenire!

Număr jubilar. Cu începutul anului 1927, organul eparhiei ortodoxe române a Aradului, „Biserica și Școala”, a intrat în anul al 31-lea al existenței sale. Cu prilejul acestui jubileu, după munca de jumătate de veac în serviciul bisericii și al școalei, revista bisericească dela Arad a luat haină de sărbătoare și a apărut în număr festiv, la care au colaborat mai mulți fruntași ai vieții noastre publice. După cuvântul din fruntea revistei, scris de P. S. Sa episcopul Grigorie al Aradului, urmează contribuțiile date de: PP. SS. LL. episcopul Roman al Orăzii și Nicolae al Clujului, d-nii miniștri V. Goldiș și I. Lupaș, dl. N. Iorga, dl. Dr. A. Cosma, prot. Dr. Gh. Ciuhandu, consilierul M. Păcățianu, Dr. T. Botiș, Arhim P. Morușca, prot. Al. Munteanu, prot. Dr. Ștefan Cioroian, ș. a. Urăm confrăților arădeni, dela „Biserica și Școala”, izbânde tot mai mari în lupta pentru apărarea și întărirea ortodoxiei la frontiera de vest a țării.

Cea mai veche imagine a lui Isus Christos. La începutul anului 1910, câțiva arabi săpând un puț în Antiohia (Asia Mică) au descoperit un tezaur ascuns într'o scorbura. Se aflau aci două potire de argint, două cruci bizantine și diferite alte obiecte, dintre cari cele mai noi păreau că datează de la sfârșitul veacului al IV-lea. După toate probabilitățile, obiectele acestea prețioase aparținuseră marelui basilic din Antiohia, ridicată

de către împăratul Constantin în anul 341. În timpul persecuțiilor creștine, în special în secolul al IV-lea, sub Iulian Apostatul și în timpul invaziilor celor doi Kosru din dinastia sasanidă a persanilor, adică în anii 538 și 661, basilica aceasta fusese nevoită să-și pună la adăpost toate obiectele sale prețioase. Astfel se explică descoperirea acestui tezaur de către arabi, răscumpărat acum de doi colecționari din Paris și New-York.

Relicva cea mai interesantă a tezaurului este un potir de argint de vre-o 19 centimetri și un diametru de 15.

Ceeace constituie valoarea neprețuită a acestui potir e că prede cea mai veche reproducere iconografică cunoscută a figurei lui Christ. Se crede că această imagine este opera unui artist, care a fost contemporan cu Isus.

Cupa propriu zisă a potirului este de argint rudimentar lucrat, dar e învelită într'o foaie din același metal foarte fin cizelată. Piciorul este tot de argint, dar fără nici o ornamentație, așa cum se mai găsesc în timpul primelor două secole ale imperiului roman.

Baza cupei este împodobită cu motive de frunză. Diferite animale simbolice — porumbel, un melc, un fluture, o lăcustă, etc., se îmbină cu această ornamentație. În vârful cupei se află o ghirlandă de flori de lotus. Dar partea cea mai interesantă a potirului sunt douăsprezece personaje așezate câte șase pe fiecare parte și grupate în jurul a două figuri centrale. Una din aceste figuri se află pe fața anterioară, cealaltă pe fața posterioară a potirului. Se crede că figurile cari înconjoară cupa înfățișeau pe cei doisprezece apostoli, iar cele două figuri centrale n'ar fi decât Isus Christos în două epoci ale vieții sale: în timpul când predica și în timpul când era adolescent.

Dacă există totuși rezerve în privința apostolilor, nu tot astfel stă cazul cu Isus Christos. În afară de locul de onoare care îi este atribuit, Christ se poate recunoaște ușor după diferite atribute ce exclud orice urmă de îndoială. El stă pe un tron, cu un miel în picioare, la dreapta sa. Duhul sfânt plutește deasupra capului său și în ghirlanda de flori de lotus, care slujește de chenar, se află o stea, amintind pe aceea a magilor. Brațele sale sunt deschise în formă de cruce. Mâna sa dreaptă e întinsă spre o tavă pe care se află doi pești, șapte pâni și pe cât se poate distinge, un spic de grâu și câteva frunze de palmier. La picioarele lui, un vultur simbolizează poate imperiul păgân pe care la învins creștinismul, pe partea cealaltă a potirului, Isus are înfățișarea unui tânăr de vre-o doisprezece sau cincisprezece ani. Dar amănuntul care izbește mai mult este că Isus, contrariu ori cărei tradiții ulterioare, este imberb; în mâna stângă ține cartea Legii sub forma unui sul, ușor desfăcut.

Stilul potirului este acela al diferitelor vase, cari figurează în colecțiile arheologice datând din veacul întâiu.

Stilul acesta se mai regăsește în picturile murale de la Pompei, anterioare deci anului 79 și pe diferite monede de argint datând din timpul asediului de la Ierusalim, în anul 70. (Din „Universul” de Crăciun.)

CONVOCARE.

Cu convocare la art. 17 din statute convocăm Adunarea generală ordinară a Casinei române pe Sâmbătă în 12 Februarie a. c. la ora 5 p. m. în localul Casinei, pe lângă următoarea ordine de zi:

1. Raportul comitetului, al cassarului (cu arătarea bilanțului și a contului de gestiune), al comisiei de censored și al bibliotecarului.

2. Aprobarea bugetului;

3. Alegerea comitetului și a comisiei de censored;

4. Propuneri.

La caz că nu se vor întruni membrii în număr suficient adunarea se va ține Sâmbătă în 19 Februarie a. c. la ora 5 p. m.

Din ședința comitetului ținută la 23 Dec. 1926.

Iuliu Vuia
președinte.

Sever R. Boșcaiu
secretar.

CONVOCARE.

Comitetul Școlar de pe lângă Gimnaziul de fete din Caransebeș convoacă și pe această cale membrii Comunității școlare dela acest institut pe ziua de 30 Ianuarie 1927 la orele 11 $\frac{1}{2}$ (Duminecă după sf. liturgie), cu următoarea ordine de zi:

1. Raport asupra gestiunii anului 1926.

2. Bugetul pe anul 1927.

3. Raport referitor la transformarea școlii în gimnaziu.

La caz, că on. membri nu se vor aduna în numărul prevăzut în regulament (mai mult de $\frac{1}{2}$) atunci adunarea generală se amână pe duminica proximală (în 6 Februarie) când se va ținea fără considerare la numărul membrilor prezenți.

Din ședința comit. Școlar ținută la 17 Ian. 1927.

I. Ionescu
președinte.

E. Neamțiu
secretară.

Nr. 381 exec. 1926.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel aduc la cunoștință publică în senzul legii articolul LX din 1881 § 102 respective XLI din 1908 § 19 cumcă lucrurile următoare ș. a. mobilă de prăvălie care în urma decisului Nr. 13369 din anul 1924 al judecătoreii de ocol din Oradea-Mare s'au executat în 20 Septemvrie 1926 în favorul executorilor Heller și Seidmann repr. prin avocatul Dr Victor Faragó pentru încassarea capitalului de 1589 Lei 30 bani și acces. prin execuție de acoperire și cari s'au prețuit în 7000 Lei se vor vinde prin licitație publică.

Pentru efeptuirea acestei licitațiuni, pe baza decisului Nr. 4047/2 G. 1926 al judecătoreii de ocol din Caransebeș se fixează **terminul pe 16 Februarie anul 1927 la orele 10 a. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăritului** și toți cari au voie de a cumpăra sunt invitați prin acest edict cu observarea aceia, că lucrurile susamintite vor fi vândute în senzul legii XL din 1881 § 107 și 108 celor cari dau mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Pretenziunea care e de încassat face 1589 Lei 30 bani capital, dobânzile cu 12% socotind din 1 Septemvrie 1924, iar spesele până acum staverite de 882 Lei 40 bani.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost executate și de alții și aceștia și-ar fi câștigat dreptul de acoperire, licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în senzul articolului XLI din 1908 § 20.

Dat în Caransebeș, la 19 Ianuarie 1927.

Portărel: **M. Guran.**

CASA No. 663 Strada PUNTEI
din Caransebeș
cu 3 camere, SE VINDE
curte și grădină
din mână liberă. Informațiuni la

EMIL STOIAN

preot ort. rom.

Valeapal

p. u. Berzovia (jud. Caraș).

Din nici-o casă să nu lipsească

Calendarul Românului

pe anul comun dela Christos
1927 anul al XXXIX-lea

cu un material literar foarte bogat și frumos, precum și șematismul diecezel noastre, calendarul alfabetic, târgurile din Banaț și Ardeal etc., etc.
Il găsiți la Libr. diecezană, Caransebeș.

